Enderrock | Helena Morén Alegret | Actualitzat el 14/09/2018 a les 11:55

La veu dramàtica al 30è MMVV

La trentena edició del Mercat aconsegueix aglutinar la veu d'un munt d'autors i autores d'alçada que presenten els seus nous espectacles i discos sense decebre

Clara Peya i Magalí Sare al MMVV 2018 | Pere Masramon

Un quartet **Mèlt** introduint cada bloc narratiu de l'espectacle *Leon* de **The Pinker Tones & Quartet Brossa**, les paraules en primer pla de l'espectacle íntim *Refugi* de **Marc Parrot** i una **Clara Peya** en estat de gràcia a *Estómac* i la descoberta de la impressionant **Magalí Sare** van ser les tres propostes que van brillar més durant la nit de dijous al Mercat de Música Viva de Vic.

The Pinker Tones amb Quartet Brossa. Foto: Pere Masramon

L'espectacle *Leon*, guanyador del Premi Puig-Porret de l'any passat, va convèncer amb el seu eclecticisme artístic. No només per la grandesa compositiva dels dos grups d'artistassos que signen la proposta, els inquiets **The Pinker Tones**, que retornen a una proposta per a públic adult, i uns solicitadíssims **Quartet Brossa** que actuaven per segon dia consecutiu (ja que dimecres van presentar amb **Xavi Lloses** el nou disc d'aquest, *Els benaurats*).
Creadors d'atmosferes immenses, apropiant-se de motius d'altres autors si cal (des del passatge broadway dels anys novaiorquesos amb ressó de **Gershwin** fins als russos per al siberià de focus més repressius stalinians), els **Pinker Tones** i **Brossa** es van acompanyar també d'una conjunció astral de grans protagonistes per al seu musical.

Hi van comparèixer el *theremin* de Víctor Estrada, les videoprojeccions d'Iban Arnau, el ball de Toni Mira interactuant amb la música i els visuals de manera esplèndida (impacta un Mira sobre la neu siberiana). Les veus exquisides del **Quartet Mèlt**, que van saber aportar dinàmica (tot i que l'engranatge encara haurà d'afinar-se un pèl entre algunes peces) a aquesta ambiciosa celebració del naixement de la música electrònica, que és alhora un bon homenatge a Léon Théremin (1896-1993), la biografia del qual n'és *leit motiv*.

Per altra banda, el **Joan Colomo** que coneixíem de fa dues dècades s'ha fet gran i ara les seves cançons anticapitalistes amb teclats juganers del nou disc *L'oferta i la demanda* (BCore, 2018) tenen un aurèola nostàlgica de joventut perduda, evocant amb guitarres i sintetitzadors el seu univers personal, que segueix creixent amb ell, incommensurable. Autor únic, per unes particularitats intransferibles, potser no fa ballar com abans però el seu clam juvenil "Fe en el acné" no té res a envejar a la recent "Fantasma".

Joan Colomo Foto: Pere Masramon

El paisatge va canviar en arribar **Marc Parrot**, que va omplir l'escenari amb forma de *iurta*- una cabanya tradicional de l'Àsia que porta gràcies a la companyia teatral **Los Galindos**- de tota la màgia del seu últim disc *Refugi* (Música Global, 2018). Va arrencar amb "Fruit verd" com en el nou disc i va seguir amb les cançons de "Tu i jo" i "Miseriosament feliç", on no apareixien els **Blaumut** (que sí que col·laboren a l'àlbum).

Sis cançons més del nou disc van sonar a Vic dijous (de les quals van destacar en directe "Refugi de res", "Jo vaig llançar la bomba", "Acròbates" i "Si un dia torno") i un parell d'antigues recuperades, "Cinc caps" -on el joc de micro de peu de directes anteriors ara es converteix en un altre joc escènic sorprenent- i "Als núvols". Els darrers temes van ser les delícies del repertori, que van seduir el públic amb el poder hipnòtic i hipnotitzant de la proposta.

Marc Parrot Foto: Pere Masramon

Toti Soler es presentava al Teatre l'Atlàntida al costat de **Gemma Humet**. El duet signa ara el disc *Petita Festa* (Satélite K, 2018), on com sempre hi ha una marcada presència d'**Ovidi Montllor**. A Vic van interpretar fins a quatre cançons de l'alcoià, tot i que les que li escauen més a la veu lírica i esplèndida d'**Humet** són "Teresa" i "Perquè vull", ja que les altres dues, "La cançó del cansat" i "Va com va", creixen més quan l'intèrpret té un component dramàtic eixut que la veu clara d'**Humet** no té en el seu registre actual, cosa que tampoc necessita perquè té un bon camp per córrer.

Toti Soler i Gemma Humet. Foto: Pere Masramon

La carrera de fons que suposa provar l'ajustament ideal de la veu amb el seu instrument és terrent de **Clara Peya**, que després de provar cantants de tots els registres ha trobat en la formació actual i la veu de **Magalí Sare** l'alquimia que buscava de fa anys. **Sare**, present al **Quartet Mèlt**, presenta avui divendres a Vic el seu primer disc en solitari, *Cançons d'amor i dimoni* (autoeditat, 2018). Segurament perquè no és pas llunyana la temàtica d'aquest i del vuitè disc que presenta **Clara Peya**, *Estómac* (Satélite K, 2018), el miracle sincrònic s'ha produït.

Tot el públic dempeus que omplia l'Auditori de l'Atlàntida, espontàniament alçat, va ser la reacció final a un concert fabulós de **Peya** i dels músics que l'acompanyaven, amb una especial menció a la cocreació del seu univers sonor amb l'amic Vic Moliner (contrabaix) i un altre encert amb dues bateries a l'alçada: Andreu Moreno i Dídak Fernandez. **Peya** va oferir també un espai a dos membres d'un col·lectiu cooperativista en lluita per la millora de les condicions laborals en el sector càrnic, cosa que vol seguir fent durant la propera gira "per donar veu a les silenciades, que a poc a poc puguin anar florint".

Les composicions de la pianista estan en estat de gràcia, l'artista pretén deconstruir el mite de l'amor romàntic com a llast del patriarcat. Cançons com "Estómac de plàstic", "I jo, pensant", "Cara a cara", "Tierra de hielo" en són bons exemples. N'hi ha on s'atreveix a cantar i sobretot rapejar sense manies, sobretot en el temàs "Vèncer el pols", on els cops de rima de la cantant contrasten amb la part lírica que entoma **Sare**, dramatitzant el punt just.

Clara Peya i Magalí Sare al MMVV 2018 Foto: Pere Masramon

Com si tots plegats sortissin del malson abans de Nadal de Tim Burton (potser ho fa l'acurat estilisme i vestuari), el recital *Estómac* regira l'espectador amb aquesta "víscera on se senten les emocions". La deconstrucció de melodies empalagoses (estil *Titanic*) deixa a punt de mel la presentació oficial del disc prevista per al 19 d'octubre, així com la seva sortida al mercat quatre dies abans.

La jornada va concloure amb els concerts d'altres dones destacades de l'escena musical com **Alba Carmona**, que presentava les cançons del seu primer disc, que apareixerà al novembre, i la històrica **Mercedes Peón**, acompanyada de dues fermes successores en l'experimentació i l'avantguarda creativa (els sintetitzadors i la veu increïble de Mónica de Nut i la percussió tradicional i veu d'Ana Fernández). Per baixar la intensitat dramàtica i la reflexió, el millor remei es va servir amb la proposta sempre festiva de **Doctor Prats** a la plaça dels Màrtirs.